

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
t. č. v X.

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2024, č. j.: KRPA-135692-11/ČJ-2024-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2024, č. j.: KRPA-135692-11/ČJ-2024-000022-ZZC, jímž byl podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla podle ust. § 124 odst. 3 z.p.c. stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že nepřiměřeně dlouhá délka zajištění neumožňuje dostatečný soudní přezkum v rozumných intervalech, jak toto právo vyplývá z čl. 5 odst. 4 Úmluvy o

ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), č. j. 7 As 17/2012-36, č. j. 7 As 97/2012-26 a č. j. 2 Azs 57/2014-28, jakož i rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 1020/2015, je třeba zajištěným cizincům umožnit pravidelný soudní přezkum splnění podmínek pro omezení osobní svobody. Ohledně ust. § 129a odst. 3 z.p.c. shledal NSS rozpor s ústavním pořádkem, neboť zamezuje v přístupu k soudnímu přezkumu v rozumných intervalech, k čemuž žalobce citoval rozhodnutí, č. j. 6 Azs 170/2019-50. Dle žalobcova názoru by rozhodnutí o zajištění měla být ukládána maximálně na 30 dnů, jelikož i kdyby žalobu cizinec podal hned v první den zajištění, může se domoci dalšího soudního přezkumu reálně až po 80 dnech od počátku zajištění. Žalobci by mohla být uložena zvláštní opatření dle ust. § 123b odst. 1 písm. a), c) a d) z.p.c., poněvadž má zajištěný pobyt X., kde by mohl setrvávat a současně by se hlásil policii. Žalovaná nedostatečně zohlednila možnost uložení těchto alternativ, přičemž žalobce nespáchal žádnou trestnou činnost, na území České republiky byl „pouze“ nelegálně. X. Návratová směrnice v čl. 5 písm. a) a b) zavedla povinnost zohlednit nejvlastnější zájem dítěte a rodinný život, podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte musí být zohledněn nejlepší zájem dítěte, což žalovaná v době vydání rozhodnutí neučinila. Žalobcův případ spadal do třetí kategorie řízení zmiňovaných v nálezů Ústavního soudu, sp. zn. IV. ÚS 950/19, tzn. jednalo se o řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte, ale které na dítě mají zprostředkovaný dopad. Nebylo totiž vůbec patrné, na jak dlouho bude žalobce oddělen od rodiny. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit pro jeho nezákonnost.

III. Vyjádření žalované

3. Žalovaná uvedla, že žalobce naplnil skutkovou podstatu v ust. § 124 odst. 1 písm. c) z.p.c., neboť nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění a dobu k vycestování. V napadeném rozhodnutí poukázala na konkrétní okolnosti případu a definovala skutkové jednání nasvědčující závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro realizaci správního vyhoštění. Jednotlivé úkony nutné k realizaci vycestování jsou rozvedeny na s. 7 napadeného rozhodnutí a stanovená délka zajištění v trvání 90 dnů žalobce neomezuje v přístupu k soudnímu přezkumu. Jelikož žalobce v protokolu o podání vysvětlení sdělil, že nemá v úmyslu vycestovat, nebyla žalovaná nucena uložit mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření. V rámci tohoto protokolu zároveň žalobce uvedl, že neexistuje žádná osoba, pro kterou by případné ukončení jeho pobytu bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého či rodinného života. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím žalované ze dne 13. 3. 2024, č. j.: KRPA-87508-12/ČJ-2024-000022-SV, bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 z.p.c. uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce jednoho roku; dále bylo ve výroku rozhodnutí konstatováno, že podle ust. § 179 z.p.c. nebyly shledány důvody znemožňující žalobcovo vycestování a jeho vycestování je možné. Doba vycestování z území Evropské unie byla stanovena v délce dvaceti dnů ode dne právní moci rozhodnutí, tzn. v daném případě od 26. 3. 2024.
5. Dne 22. 4. 2024 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou a bylo zjištěno, že je veden v evidenci nežádoucích osob (úřední záznamy ze dne 22. 4. 2024, č. j.: KRPA-133384-35/TČ-2024-000071, č. j.: KRPA-135692-1/ČJ-2024-000022).

6. V rámci podání vysvětlení dne 22. 4. 2024, z něžž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-135692-10/ČJ-2024-000022-ZZC, žalobce mj. uvedl, že nevystoupal kvůli absenci peněžních prostředků. Jeho kamarád, s nímž měl vystoupat, odjel do země původu a žalobce v České republice zůstal. Neměl v úmyslu vystoupat, podal žádost o azyl. V X. bydlí u kamarádů, aktuálně je bez bydliště, nemá žádnou doručovací adresu v České republice, pracuje na stavbách. Je svobodný, bezdětný, v zemi původu žije X. V České republice ani jinde v Evropské unii nemá žádné příbuzné ani nikoho, komu by ukončení pobytu zasáhlo do soukromého či rodinného života. Nic tu nevlastní, nemá zde žádné závazky ani pohledávky. Ve vystoupení mu nebrání žádná překážka, ve vlasti mu nic nehrozí, zemi původu pokládá za bezpečnou, X.
7. Dne 22. 4. 2024 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, podle jehož odůvodnění nelze od žalobce očekávat dobrovolné vystoupení. Žalobce neřešil svoji bytovou situaci, na území se zdržoval nelegálně a neskytá záruku, že bude plnit povinnosti uložené žalovanou. Na s. 4 a 5 napadeného rozhodnutí se žalovaná zabývala nemožností uložení zvláštních opatření v ust. § 123b odst. 1 z.p.c. z důvodu zjevné neúčelnosti. Doba trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů při zohlednění předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Žalobce X. Jelikož v České republice nežijí žádné žalobci blízké osoby ani jeho rodinní příslušníci, nebudou zajištěním dotčeny rodinné a soukromé poměry žalobce.
8. Dne 23. 4. 2024 žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 4. 2024, č. j.: OAM-558/BA-BA07-VL16-PS-2024, byl žalobce ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, když doba zajištění byla stanovena do 19. 10. 2024.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), přičemž přihlížel i k případným nezákonnostem nad rámec žalobních bodů v souladu se závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ust. § 172 odst. 5 z.p.c.
11. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) z.p.c. *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vystoupení, pokud cizinec nevystoupal z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
12. Podle ust. § 124 odst. 3 z.p.c. *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání*

rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

13. Podle ust. čl. 5 odst. 4 Úmluva *každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.*
14. Nejprve se soud vyjádří ke stavu, který zde byl v době rozhodování žalované. K uvedenému dni by napadené rozhodnutí obstálo.
15. Soud především uvádí, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné. Podle konstantní judikatury NSS platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění žalovaná v projednávané věci dostala, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a co ji vedlo k zajištění žalobce. Soud dospěl k závěru, že žalovaná se konkrétní situací žalobce podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
16. Námitka nepřiměřené délky zajištění není důvodná, neboť se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí délce zajištění řádně věnovala na s. 7, kde odkázala na předpokládaný časový rámec. Coby zásadní potíže byla shledána X., s ohledem na nutnost X. a na délku navazujících úkonů je třeba odůvodnění žalované považovat za logické a ústící v závěr o přiměřenosti délky zajištění, úvahy žalované byly rovněž vyhovujícím způsobem individualizovány na žalobcův případ. Z konstantní judikatury NSS vyplývá, že „hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ...), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“ (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Požadavky na odůvodnění doby zajištění a určení časového rámce jednotlivých úkonů nutných k realizaci správního vyhoštění je nutno odvíjet od konkrétních skutkových okolností věci, přičemž v mnoha případech nebude možné trvat na uvedení konkrétní doby potřebné pro provedení každého konkrétního úkonu, zvláště za situace, kdy je realizace některých kroků závislá na součinnosti příslušných orgánů země, do níž má být cizinec vyhoštěn. V takových případech může být obtížné odhadnout, jak dlouho budou trvat úkony směřující k vyhoštění cizince. Obecně tedy postačuje, pokud je v rozhodnutí logicky shrnuto, jaké konkrétní úkony bude třeba za účelem realizace vyhoštění učinit a jak dlouho by tyto úkony měly dle zkušeností žalované trvat (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 5. 2021, č. j. 6 Azs 18/2021–29, či ze dne 29. 3. 2019, č. j. 4 Azs 5/2019–25).
17. Ústavní soud nálezem pléna ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 12/19, publ. pod č. 279/2022 Sb., zamítl návrh NSS na zrušení ust. § 129a odst. 3 z.p.c. Ústavní soud totiž dospěl k závěru, že předmětné ustanovení není v rozporu s ústavním pořádkem, resp. s právem na přístup k soudu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a na

soudní přezkum rozhodování orgánů veřejné správy podle čl. 36 odst. 2 Listiny, jakož ani s právem na osobní svobodu podle čl. 8 Listiny a právem na přezkum zákonnosti zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Jak přitom Ústavní soud uvedl v odůvodnění nálezu, Evropský soud pro lidská práva ve své judikatuře akceptuje, pokud periodický přezkum zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění probíhá v intervalech od dvou do čtyř měsíců (vizte rozsudky ze dne 2. 10. 2012 ve věci Abdulkhakov proti Rusku, stížnost č. 14743/11, odst. 214; ze dne 5. 6. 2012 ve věci Soliyev proti Rusku, stížnost č. 62400/10, odst. 57-62; ze dne 5. 6. 2012 ve věci Khodzhamberdiyev proti Rusku, stížnost č. 64809/10, odst. 108-114, a ze dne 2. 4. 2019 ve věci Aboya Boa Jean proti Maltě, stížnost č. 62676/16, odst. 77). Žalobcem zmiňovaná tzv. návratová směrnice v čl. 15 odst. 3 stanovuje povinnost členských států zavést periodicitu přezkumu zajištění v přiměřených časových odstupech, nicméně Soudní dvůr Evropské unie se dosud nezabýval tím, co znamená „přiměřený časový odstup“. Krom toho od doby, kdy bylo ust. § 129a odst. 3 z.p.c. přezkoumáváno Ústavním soudem, došlo ke zkrácení doby, po kterou nelze podat žádost o propuštění ze zařízení z 30 na 15 dnů od nabytí právní moci posledního rozhodnutí k zajištění, předmětné ustanovení je tak pro žalobce ještě příznivější než bylo v době jeho aprobování Ústavním soudem. Tvrzení žalobce o zamezení přístupu k efektivnímu soudnímu přezkumu v rozumných intervalech vzhledem k aktuálně účinnému znění ust. § 129a odst. 3 z.p.c. se tudíž jeví zcela nedůvodným.

18. Stran otázky realizovatelnosti správního vyhoštění NSS konstatoval již v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j.: 7 As 79/2010–150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS: *„správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“* Výkon správního vyhoštění se v případě žalobce jevil jako zcela realistický. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala neexistenci překážek trvalejší povahy, a to jak absenci hrozeb v zemi původu, jež by výkonu správního vyhoštění bránily, tak i absenci vazeb žalobce k území České republiky. Překážku realizovatelnosti správního vyhoštění nepředstavuje ani chudoba v zemi původu a snaha usadit se a pracovat v Evropské unii; socioekonomická motivace překážkou vyhoštění není.
19. V citovaném rozsudku NSS, č. j.: 7 As 79/2010–150, jakož i např. v rozsudku NSS ze dne 15. 6. 2022, č. j. 6 Azs 59/2021-27, se také výslovně poznamenává, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro naplnění tohoto účelu.
20. V případě žalobce nebylo taktéž možné přistoupit k uložení zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 z.p.c. Žalobce sám během podání vysvětlení dne 22. 4. 2024 v zásadě negoval všechny okolnosti, jež by potenciálně mohly vést k uložení zvláštních opatření. Žalovaná v napadeném rozhodnutí (s. 4 a 5) řádně a důkladně odůvodnila, proč nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření, přičemž se zabývala každým opatřením zvlášť, a to individuálně s ohledem na konkrétní situaci žalobce.

21. Tvrdil-li žalobce v žalobě ze dne 26. 4. 2024, že má zajištěno ubytování X., čímž by policie měla přesné informace o jeho pobytu, ocitl se v rozporu se svými sděleními z protokolu o podání vysvětlení ze dne 22. 4. 2024. Na otázku, na jaké adrese se v současné době zdržuje, žalobce výslovně odpověděl: „*Bydlím nyní v X., kde se dá. Bydlel jsem po kamarádech, ale v současné době jsem bez domova, nemám bydliště v ČR. Nemám označenou domovní schránku ani zvonek. Nemám tedy doručovací adresu v ČR. Jsem nekontaktní v ČR.*“ Žalobce byl rovněž tázan, zda má v České republice osobu, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené, k čemuž sdělil: „*Ne, nikdo tady není, po celou dobu jsem zde sám.*“ V rámci protokolu o podání vysvětlení ani jindy v průběhu řízení o zajištění žalobce nezmínil X. Při výslechu měl žalobce tlumočníka a na závěr protokolu stvrdil svým podpisem, že porozuměl všem otázkám, nežádá žádných změn ani doplnění, a protokol pokládá za správný a úplný. Žalovaná se tudíž nemohla zabývat úvahou o zvláštním opatření v podobě povinnosti žalobce setrvávat na adrese X. Analogicky musí soud přistupovat k tvrzením v bodech IV. a V. žaloby. Opět totiž žalobce v protokolu o podání vysvětlení ani jindy v průběhu řízení nepoukázal na X. a ze žádné žalobcovy odpovědi během výslechu se nedá usuzovat na skutečnost, že by očekával X. Žalovaná nemohla vypořádat otázky X., když jí žalobce taková tvrzení vůbec nepředestřel.
22. Ke dni svého vydání by tudíž napadené rozhodnutí obstálo, soud však s ohledem na mezinárodní závazky České republiky dále zkoumal, zda nenastala po vydání rozhodnutí nějaká skutečnost, jež by trvání zajištění bránila. Uvedený požadavek vyplývá z ustanovení čl. 5 odst. 4 Úmluvy (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j.: 9 Azs 193/2019–48). Soud ale neshledal žádnou zásadní okolnost, kvůli níž by mělo dojít k prolomení ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., tj. k provedení přezkumu ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Tvrzení o X. namítaná v žalobě datované ke dni 26. 4. 2024 jsou zcela v rozporu s údaji, jež žalobce sdělil během podání vysvětlení o čtyři dny dříve, tudíž zcela nevěrohodná. Navíc, žalobce již byl přezajištěn výše uvedeným rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ke dni rozhodování soudu tak již nebyl omezen na svobodě na základě napadeného rozhodnutí.
23. Žalovaná napadeným rozhodnutím ani předcházejícím řízením neporušila základní zásady ani elementární procesní ustanovení správního řízení. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu žádné takové pochybení nevyplývalo a nebylo zjištěno. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, vše nezbytné řádně odůvodněné a doba zajištění zvolena přiměřeně konkrétním okolnostem.
24. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. května 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce